

MINIME LAISVĖS GYNĖJŲ DIENĄ

TELEVIZIJOS BOKŠTO ŠTUR- MAS IR GYNYBA KARIŠKIO AKIMIS

1991 m. sausio 13-osios naktį Seimo rūmus, Televizijos bokštą, Radijo ir televizijos komiteto rūmus, Tarptautinės telefonų stoties pastatą saugojo tūkstantinės žmonių minios. Liudija buvusios SSRS kariuomenės atsargos papulkininkis, Lietuvos kariuomenės pulkininkas leitenantas Zigmas Vičys.

Iš biografijos

Zigmas VIČYS – buvęs SSRS karininkas, 27 metus (1962–1989 m.) tarnavęs SSRS ginkluotiesiose pajėgose, nuo 1991 iki 1996 m. – Lietuvos kariuomenėje.

Gimė 1943 m. Skuodo r., Derkinčių km. Baigęs Skuodo r. Barstyčių vidurinę mokyklą, 1962–1965 m. mokėsi Kaliningrado karo inžinerijos mokykloje ir įgijo karo inžinerijos mašinų techniko-mechaniko specialybę, ją baigęs gavo leitenanto laipsnį.

1965–1967 m. Z. Vičys Archangelsko stotyje Plesecko kosmodrome dirbo strateginių raketų šachtų aikštelių inžinerinius darbus. 1967–1969 m. prasidėjus SSRS ir Kinijos konfliktui, tarnavo Mongolijoje.

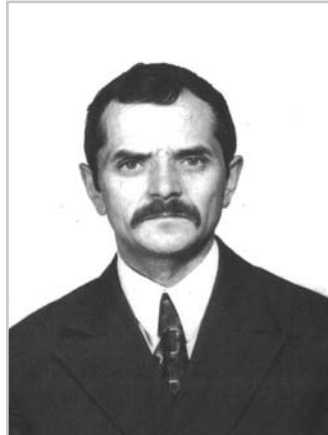
1969–1973 m. mokėsi Maskvos karo inžinerijos akademijoje ir įgijo karo inžinieriaus statybininko-fortifikatoriaus specialybę. 1973–1975 m. tarnavo Vladimiro srityje, Kovrovo mieste, ir vadovavo motošaulių divizijos karo inžinerijos darbams. 1975–1977 m. vėl mokėsi Maskvos karo inžinerijos akademijoje. Jam suteiktas majoro, turinčio aukštąjį karinį išsilavinimą, laipsnis. 1977–1981 m. pašlijus SSRS santykiams su NATO bloku (Turkija), Z. Vičys tarnavo Užkaukazės karinėje apygardoje.

Nuo 1981 m. papulkininkis Z. Vičys tarnavo Lietuvoje dislokuotoje sovietų kariuomenėje. Dvejus metus Vilniaus Naujininkų mikrorajone vadovavo vadinamojo respublikinio karinio komisariato projektavimui ir statybai, vėliau dirbo Lietuvos SSR civilinės gynybos štabo inžinerinio-techninio skyriaus viršininko pavaduotoju, statė ir rengė slėptuves, priedangas, įvairius civilinės saugos statinius.

1989 m. kovo 11 d. atleistas iš karinės tarnybos SSRS kariuomenėje už aktyvią veiklą atkuriant Lietuvos nepriklausomybę (už sovietų kariuomenės veiklos demaskavimą Lietuvoje spaudoje – žr. „Komjaunimo tiesa“, 1989 m. vasario 23 d.).

1989–1991 m. Z. Vičys – projektavimo instituto „Lietuvos statybos projektas“ vadovaujantis inžinierius. Parengė keletą unikalių objektų projektų, aktyviai rengė įvairius teisinius dokumentus Lietuvos kariuomenei atkurti. Dalyvavo tragiškuose 1991 m. sausio 13-osios įvykiuose, nukentėjo.

1991–1996 m. Zigmas Vičys tarnavo Lietuvos kariuomenėje, jam suteiktas pulkininko leitenanto laipsnis. Dirbo valstybės sienos apsaugos tarnybos Inžinerinio-techninio skyriaus viršininku, rengė teisinius Lietuvos valstybės sienos apsaugos

aktus, buvo Lietuvos kariuomenės Gynybos štabo Karinės tarnybos skyriaus viršininko pavaduotojas. Parengė Lietuvos kariuomenės statutą, LR baudžiamojo kodekso skyrių, Karo policijos ir areštinių nuostatų projektus, kitus norminius teisės aktus.

1997–1998 m. Z. Vičys dirbo Lietuvos Respublikos statybos sisteminimo ir projektavimo centro grupės vadovu ir rengė ekstremalių situacijų norminių teisės aktų projektus. 1998 m. Z. Vičys buvo vienas iš pagrindinių „Lietuvos Respublikos ūkio funkcionavimo ekstremaliomis sąlygomis“ projekto rengėjų.

1999–2001 m. Z. Vičys dirbo vyresnioju asistentu Generolo Jono Žemaičio Lietuvos karo akademijoje, dėstė mokomąjį dalyką „Civilinių statinių ir kitų resursų panaudojimas mūšyje“. Plk. ltn. Zigmas Vičys parašė ir išleido vadovėlį „Miesto ir gyvenvietės fortifikacija“.

Z. Vičys yra vedęs, turi du vaikus. Dabar pensininkas. Gyvena Vilniuje.

– Papasakokite, kas vyko tą nelemtą 1991 m. sausio 13-osios naktį Vilniuje prie Televizijos bokšto ir jo prieigose ?

– Prie Televizijos bokšto atvykau apie 22 valandą. Jo prieigose eglute buvo sustatyta šimtai lengvųjų automobilių, kuriais žmonės atvyko į Vilnių iš įvairiausių Lietuvos kampelių. Ir juo arčiauėjau prie bokšto, tuo didesnius žmonių būrelius mačiau. Daugiausia jų buvo prie pat bokšto. Greta įėjimo į bokštą koks šimtas jų dainavo liaudiškas ir patriotines dainas. Rytinėje bokšto pusėje vyko jaunimo diskoteka, pietinėje – šoko ir dainavo studentai. Kitoje vietoje nedidelis žmonių būrelis balsu kalbėjo rožančių.

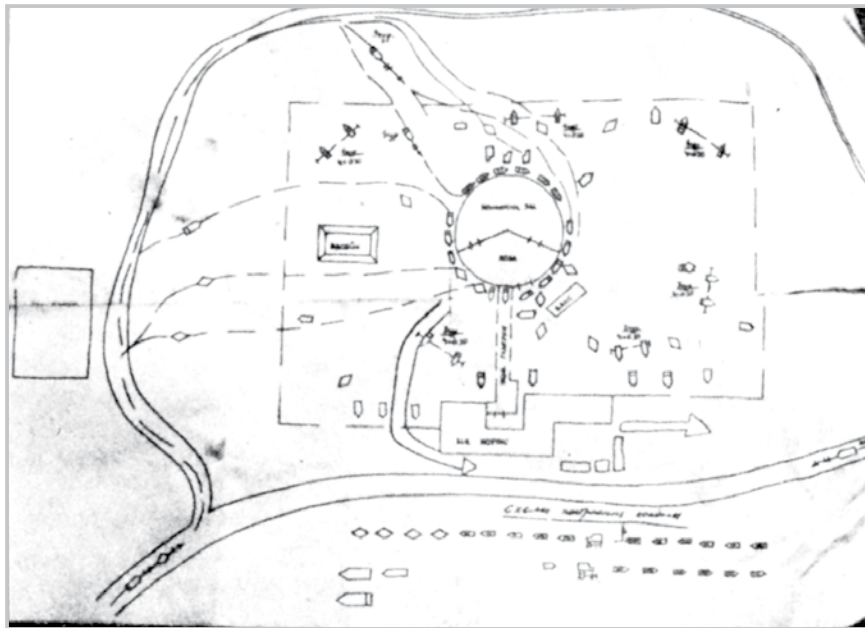
– O bokšto pirmame aukšte veikė televizoriai ir monitoriai?

– Prie jų sėdėjo savanoriai bokšto gynėjai, žmonės lauke taip pat žiūrėjo pro langą į ekranus, nors garso ir nebuvo girdėti.

Jau buvo vidurnaktis ir prasidėjusi sausio 13-oji, kai prie bokšto durų sutikau pusbrolių J. Valančiaus-

MINIME LAISVĖS GYNĖJŲ DIENĄ

Vilniaus TV bokšto sovietinės armijos karinio šturmo planas. Sutariniais ženklais ir užrašais rusų kalba nurodyta rusų tankų, šarvuotųjų, kariuomenės išsirikavimo vietos, šaudymo sektoriai, desanto dalinių išsidėstymas TV bokšto puolimo metu (skelbta savaitraštyje „Gimtasis kraštas“, Nr. 5 (1246), 1991 sausio 31–vasario 6 d.).

Televizijos bokšto šturmui sovietų kariškiai panaudojo šešias BMD, keturis tankus ir tris brezentu dengtus karinius sunkvežimius „Ural-375“.

ką su žmona ir pusseserę I. Jackūnienę su vyru. Pusbrolis pajuokavo, kad tokios žmonių minios neįveiktų ir pulkas desantininkų.

„Ką tu, brolau, juk mes beginkliai, – paprieštaravau jam. – Viena kuopa mus išvaikytų.“ (Tada dar netikėjau, kad desantininkams gali būti išduoti koviniai šoviniai.)

Tuo metu išgirdome, kaip kažkas per megafoną paskelbė, kad iš Šiaurės miestelio išvažiuo daug tankų ir pasuko Televizijos bokšto link. Aš kartu su žmonėmis puoliau arčiau bokšto, susikibom parankėmis ir gal kokių 7–8 eilių žiedu apjuosėm geležies ir betono statinį. (Pagal 1991

m. spalio mėn. gautą SSRS KGB smogiamosios grupės „Alfa“ pažymą „Apie komandiruočių į Vilnių 1991 m. sausio 7–14 dienomis rezultatus“, aplink Vilniaus Televizijos bokštą 1991 m. sausio 13-osios naktį buvo susirinkę 5–6 tūkstančiai žmonių, 10–12 eilių apjuosę TV bokštą – J. G. pastaba.)

Vis dar netikėdamas, kad prieš beginklę minią gali būti panaudotas ginklas, tariau pusbroliui: „Ar nebijai mirti?“

„Jeigu tokia Dievo valia...“ – nebaigė jis sakinio, nes nuaidėjo pabūklų šūviai. Šaudė Karoliniškėse, maždaug ties „Kometos“ parduotuve. Pažiūrėjau į laikrodį, buvo 1 val. 20 min.

Vis dar netikėdamas, kad gresia skerdynės, juokaudamas pusbroliui paaiškinau, kad tai tik pirmasis artilerijos atakos paruošimo etapas.

Tačiau po kokių 15–20 minučių iš tiesų nuaidėjo antra pabūklų salvė. Bet jau šaudė bokšto pylimo prieigose. Pabūklų trenksmas

drebino žemę, sprogo banga atsirito iki mūsų. Po minutės kitos pamatėm, kad asfaltuotu keliuku iš bokšto pylimo papėdės prie mūsų artinasi tankų kolona, joje buvo ir brezentu dengtų karinių sunkvežimių.

Tankai (tiksliau sakant, tai buvo ne tankai, o kovinės desantininkų mašinos BMD – „bojevaja mašina desantnikov“, kurios kovinėmis savybėmis prilygsta lengviesiems tankams, todėl visai pamatuotai žmonės jas vadina tankais) apsupo bokštą iš visų pusių. Savo akiratyje suskaičiavau 8 tankus. (Dabar tiksliai žinoma, kad Televizijos bokšto šturmui rusai panaudojo šešias BMD, keturis tan-

kus ir tris brezentu dengtus karinius sunkvežimius „Ural-375“ su gerai ginkluotais kariškiais – J. G. pastaba.)

Staiga mus apakino įjungti tankų prožektoriai, ėmė grėsmingai sukiotis tankų bokštelių pabūklai. Keli prožektoriai nukreipė savo šviesos spindulius į aukštesnius bokšto langus, ir netikėtai sugriaudėjo tankų pabūklai. Ugnis mus apakino, galingos garso ir oro bangos pajudino mūsų gretas. Bokšte pradingo šviesa. Po sekundės kitos ant mūsų pažiuro bokšto viršutinių aukštų langai.

– **Bet žmonės nesitraukė nuo bokšto?**

– Ne. Visi stovėjo kaip viena siena. Pajutau, kaip iki skausmo man suspaudė alkūnę iš kairės stovėjęs stambus vyras iš kaimo. Jis kažką man šnekėjo, bet jo žodžiai buvo padriki, be ryšio. Jis buvo kaip išprotėjęs. Tačiau ir jis pasiliko stovėti savo vietoje.

Tą minutę aiškiai suvokiau, kad viena būtiniausių operacijos „Bokštas“ sąlygų – tamsa, nes antraip labai greitai žmonės pastebėtų arba vėliau peržiūrėdami nufilmuotus kadrus išsiaiškintų beginklių žmonių skerdynių organizatorius, įkvėpėjus ir jų vietinius pagalbininkus. Todėl pirmiausia ir buvo šauta į... šviesą.

Vos spėjau patarti žmonėms išsižioti, kai vėl nugriaudėjo tankų šūviai. Vėl žvangėjo dūžtančių langų stiklai, viskas aplink paskendo tirštuose dūmuose.

– **O sovietų kariškiai?**

– Keli tankai pajudėjo į priešingą nuo įėjimo į bokštą pusę, ir ten nugriaudėjo jų šūviai. Matyt, šiuo manevru desantininkai siekė atitraukti bokšto gynėjų dėmesį nuo įėjimo, kad mes pultume į kitą pusę ir atlaisvintume duris. Tačiau jų apgaulingas manevras nesutrikdė beginklių gynėjų gretų. Visi stovėjome savo vietose.

(Dabar jau tiksliai nustatyta, kad Vilniaus televizijos bokštą puolė ir užėmė šios rusų karinės pajėgos: SSRS KGB grupė „Alfa“ – 29 karininkai, vadovaujami papulkininkio Michailo Golovatovo; 76-osios Pskovo oro desanto divizijos 234 pulko kuopa su pastiprinimu – 150 kariškių; 4 tankai iš 107 šaulių divizijos (karinys dalinys Nr. 22238, dislokuotas Vilniuje, Šiaurės miestelyje) su koviniais ekipažais ir divizijos karininkais – 50 kariškių; SSRS VSM vidaus kariuomenės 42-osios divizijos pulkas; vedliai iš Lietuvos KGB operatyvinių darbuotojų, vadovaujami papulkininkio Michailo Kartofelnikovo – J. G. pastaba.)

– **Kas vyko toliau?**

– Paskui iš pietinės bokšto pusės pasklido dūmų kamuoliai. Daug kas pamanė, kad tai dujos, ir ėmė dengtis veidus šalikais, skarelėmis. Rami-

nau žmonės, kad tai ne dujos, nes negrauzia akių, neperšti gerklėje.

Iš kunkuliuojančio dūmų debesies išniro tankas ir privažiavo prie pat žmonių, stovėjusių prie bokšto durų. Aš buvau per kokius 4 metrus nuo tanko. Iki manęs neprivažiavo, bet gerai įžvelgiau sėdinčių ir ant tanko stovinčių kariškių su dėmėtomis striukėmis veidus. Vienas iš jų buvo kokiu 45 metų, be antpečių.

Į pačią didžiausią žmonių susibūrimo vietą, maždaug per 3 metrus nuo manęs, nuo tanko nuskriejo sprogstamasis įtaisas, panašus į ŠIRAZ („šaška imitacijai raketno-artilerijškogo zariada“ – artillerijos sviedinio trotilo parako sprogmens imitacijos įtaisas). Jis sprogo žmonių gretose, po jų kojom. Ten pakilo ugnies ir dūmų kamuolys. Po sekundės kitos ten pat sprogo kitas įtaisas, ir žmonės prasiskyrė.

– **Ką darė sovietų desantininkai?**

– Į atsiradusį žmonių tarpą nuo tankų ir iš privažiavusios karinės mašinos puolė desantininkai, automatų buožėmis pradėjo talžyti žmones, šitaip pasidarydami koridorių veržtis prie bokšto langų. (Pagal Lietuvos KGB operatyvinio štabo bei SSRS Pabaltijo karinės apygardos sumanymą ir parengtą planą tankai, šaudydami tuščiais sviediniais, turėjo psichologiškai paveikti TV bokštą saugojusią minią, o desantininkai ir jų pagalbininkai turėjo padaryti žmonių minioje laisvą koridorių, kuriuo į bokštą patektų KGB grupės „Alfa“ smogikai – J. G. pastaba.)

Vienas desantininkas užsimojo smogti man automato buožėje, bet aš spėjau atsilošti. Jis smogdamas suklupo, bet tuoj pat pakilo. Išgirdau tik jo žodžius: „Ubju, suka“ (*rus.k. „Užmušiu, šunie“* ir automato spynos klaktelėjimą – jis įvarė šovinį į vamzdį. Beliko tik paspausti gaiduką.

Atšokęs į šoną ir atsigręžęs pamačiau, kaip prie bokšto langų pribėgo apie 10–15 desantininkų ir ėmė automatų buožėmis isteriškai juos daužyti. Tankų prožektoriai buvo nukreipti į daugomus langus, ir viduje pamačiau sustingusiais veidais kas du trys metrai stovinčius jaunus vyrus – bokšto gynėjus su medinėmis lazdomis.

– **Kas vyko Televizijos bokšte?**

– Dar nebaigus žirti bokšto langų stiklams per išdaužytas angas desantininkai paleido į vidų automatų papliūpas, primėtė sprogstamųjų įtaisų. Viduje – sprogimai, dūmai, tačiau vienas vainikas, bokšto gynėjas, spėjo paleisti iš priešgaisrinio čiaupo čiurkšlę ir nukreipti į desantininkus. Į jo pusę – automato salvė. Ir čiurkšlė dingo... Tankų prožektorius šviesoje pastebėjau, kaip su-

kniubo gynėjas kairiajame flange, matyt, pakirts kulkos.

Prasidėjo bokšto užgrobinimas. Vieni desantininkai lindo į vidų, kiti, atsisukę nugarom į išdaužytus langus, ėmė šaudyti mums po kojomis, vaikydami nuo bokšto. Tamsą draskė akinantys tankų prožektorių spinduliai, griaudėjo pabūklai, kaleno kulkosvaidžiai ir automatai. Minia siuntė prakeiksmus. Isteriškai raudojo moterys. Aplink – tratėjimas, šauksmas, burzgesys...

(SSRS KGB grupės „Alfa“ 1991 m. spalio mėn. pažymoje „Apie komandiruotės į Vilnių 1991 m. sausio 7–14 dienomis rezultatus“ rašoma: „Televizijos bokšto deblokavimo operacija prasidėjo 02 val. 00 min. [Maskvos laiku, Lietuvos – pirmą valandą nakties – J. G.] Nepaisydami šaudymo iš tankų pabūklų tuščiais sviediniais ir tankų bei BMD manevravimo, bokštą apsupę žmonės nesitraukė, ir karinė technika negalėjo priartėti prie Televizijos bokšto pastato. Todėl grupės „A“ darbuotojai kartu su desantininkais pabandė prasiveržti. Buvo būtina prasiveržti pro minią apie 100 metrų. Papulkininkis Nikolaj Fiodorovič Čiudessnov ir grupės bendradarbiai panaudojo ESZ granatas, PSZ gaminius... Įsiveržti į bokšto patalpas pavyko tik išdaužius vitrininius stiklus.“ (Žr. „Gimtasis kraštas“, Nr. 44 (1285), Vilnius, 1991 spalio 31–lapkričio 7 d.)

Stovėdamas netoli bokšto, galėjau nesunkiai suprasti, kuriame aukšte jau šeiminkauja užgrobinėjai: ten, kur jie įsiverždavo, aidėjo sprogimai ir šūviai, dužo stiklai, ten būdavo nukreipiami tankų prožektoriai, nes bokšte, kaip jau minėjau, nebuvo šviesos.

Po keliolikos minučių desantininkai pasiekė aukštą, kuriame plevėsavo Trispalvė. Mačiau, kaip ji buvo plėšiama, kaip iš lango buvo kažkas numesta ir desantininkas kažką šaukė pro langą. Prie tos vietos privažiavo šarvuotis. Žmonės sušuko, kad numetė sužeistąjį, ir keli vyrai pasileido link šarvuotio. Tačiau desantininkai pradėjo šaudyti, ir automatų tratėjimas sustabdė vyrus. Tuo tarpu šarvuotis nuvažiavo miškelio link.

Per garsiakalbius, įtaisytus ant atokiau stovinčio šarvuotio, ėmė skelbti, kad Lietuvos valdžia prarado liaudies pasitikėjimą, kurio ji niekada ir neturėjusi. Iškart atpažįstu Juozo Jermalavičiaus balsą, išsisklaidžiusi minia vos tvardėsi. J. Jermalavičius iš garsiakalbių saldžiausiu balseliu tvirtina, kad visa valdžia pereina į nacionalinio gelbėjimo komiteto rankas, jis gins paprastų darbininkų ir valstiečių reikalus.

Minia pasuka į garsiakalbių pusę, tačiau desantininkai, žinodami, kad mes beginkliai, nukreipia į

mus prožektorius ir pabūklus, paleidžia šūvius, kulkosvaidžių salves, link mūsų pradeda važiuoti tankai.

– **Kaip reagavo žmonių minia?**

– Mes traukėmės. Kai kurie ėmė bėgti, kiti ramino, ragino nesitraukti. Vienas vyriškis metė ant tanko angos kepurę, ir tankas stabtelėjo. Tačiau greitai vėl pajudėjo, ir žmonės ėmė padrikai bėgti kas kur. Aš irgi kažkur puoliau. Jauna mergina įsikibo man į ranką. Bėgom kartu.

Su mergina ir kita moterim atsидūrėm bokšto pylimo papėdėje. Jos apsiraminė, o aš puoliau prie greitosios pagalbos mašinų raginti, kad jos važiuotų prie bokšto. Bijojau. Bet tuoj nuvažiavo. Aš įkandin jų...

Tik vienintelę sužeistą, supurvintą moterį spėjau padėti įkelti į greitosios pagalbos mašiną. Prašiau stovinčio desantininko, kad leistų į bokštą ir padėti sužeistiesiems. Sakiau, kad esu sovietinės armijos karininkas, rodžiau savo karininko pažymėjimą. Bet desantininkas rusiškai rėžė man: „A-a! Tau irgi nepatinka sovietų valdžia. Atgal!“ Ir nukreipė į mane automata.

Žmonės nesiskirstė nuo bokšto, nors aplink vis šaudė, desantininkai su grėsminga technika vaikė juos. Visi grūmojo kumščiais į garsiakalbių pusę, iš kur sklido Jermalavičiaus vapsėjimas: „Broliai ir sesės, mes nenorime, kad būtų pralietas kraujas, grįžkite namo...“ O aplink šūviai, dūmai, tankų mirties šokis.

Tik apie 4 valandą mūšis dėl bokšto aprimo.

(Dabar jau tiksliai žinoma, kad 4 val. 30 min. trimis šarvuotomis mašinomis (šarvuočiais) visi „Alfa“ grupės karininkai, šturmaivę TV bokštą, buvo saugiai nugabenti į Šiaurės miestelį Vilniuje, kur buvo dislokuotas karinis dalinys Nr. 22238 – J. G. pastaiba).

– **Ką Jūs tuo metu jautėte, ką darėte?**

– Nelygios beginklių žmonių grumtynės su tankais, šarvuočiais, ginkluotais desantininkais, man atrodė, tą valandą jau buvo pralaimėtos. Dauguma žmonių nuo pylimo buvo išsklaidyta. Tik nedideli būreliai liko ant pylimo. Mes skandavome „Lietuva! Lietuva!“, o mus vaikė tankai, vis stumdami ir stumdami prie pylimo skardžio.

Tanko prožektoriaus šviesos spindulys apšvietė netoli bokšto sukniubusią senutę.

Pribėgau prie jos! Ji aimanavo, dejavo, be perstojo rusiškai kartodama: „Bože! Bože! Počemu ty nas pokinul?!“ (rus. k. „Dieve! Dieve! Kodėl mus apleidai?!“)

Pakėliau senutę. Nuvedžiau ją prie pylimo papėdės. Ten sustabdžiau lengvąją mašiną ir paprašiau, kad ją nuvežtų. Pats ryžausi eiti namo, nes visą

Šarvuočių kolonos 1991 m. sausį Vilniuje prie Radijo ir televizijos komiteto.

kūną apėmė keistas drebulys, kalenau dantimis...

Slinkau link namų pro tankų sutraiškytus sunkvežimius, smėlio barstytuvus, sulamdytus „Moskvičius“, „Žigulius“, pro išvartytus šaligatvius, išlaužytus pakelės krūmokšnius ir medžius, klupdamas ant išrausto kelio grindinio...

– Ką veikėte po tražiškosios nakties, ar buvote prie Televizijos bokšto?

– Sausio šešioliktąją, kai Lietuvos visuomenė atsiveikino su žuvusiais patriotais, kartu su Archangelsko srities žurnalistu Igoriu Slobodniuku nuvažiavau prie bokšto. Mašinų, kurias sausio 13-osios naktį sutraiškė tankai, jau nebebuvo, bet viskas priminė tai, kad čia iš tiesų vyko tikras karas: sušalusi, tankų vikšrais išvartyta veja, išdaužyti bokšto stiklai, paremtos, purvais aplipusios išvartytos tvoros, ant kurių pilna gėlių, vainikų ir visur degančių žvakių. Vietoj Trispalvės kabojo raudona, dar kartą nekaltų žmonių krauju sutepta „nugalėtojų“ vėliava.

Aplink bokštą suskaičiavau 18 tankų su nukreiptais į žmones pabūklais. Tarp tankų būriavosi desantininkai, pakėlę automatus, lyg kas juos tuoj pultų. Baimės sukaustyti veidai, stikliniai žvilgsniai. Korespondentas, stovėdamas už sulamdytos tvoros, vieno iš desantininkų pasiteiravo, ar nėra tarp jų iš Archangelsko, mat

jis ieško kraštiečių. Tas atsakė, kad jie jau demobilizavosi.

„Iš kur jūs atvykote?“ – toliau teiravosi korespondentas. Desantininkas tylėjo.

„Ar Karabache jūsų dalinys buvo? – nesiliovė kamentinėti korespondentas. – Aš iš ten rengiau kelis reportažus.“

„Mūsų divizija visur buvo, – neiškentė desantininkas. – Ir Karabache, ir Tbilisyje, ir Baku. Ir visur mes padarėm tvarką, nors dabar mus ir vadina pačia kruviniausia Sovietų Sąjungos divizija...“

Įsiviešpatavo nejauki tylą. Ją nutraukė korespondentas: „Ar šaudė kas nors į jus?“

„Nemačiau, – atkirto desantininkas. Ir kiek patylėjęs su liūdna mina pridūrė, – mūsų vadai nesitikėjo, kad minia visai nebijos šūvių ir ugnies. Kas žinojo, kad jie kaip bepročiai pasiryžę viskam. Net pulti po tanku...“

„Vadinasi, operacijoje „Bokštas“ Lietuvos žmonės nugalėjo?“ – nustebo korespondentas.

Desantininkas nieko neatsakė. Išmokytas žudyti, griauti, niokoti, jis tylėjo. Nutilo ir korespondentas.

Juozas Girdvainis

KAM archyvo ir Rimo Vilavičiaus nuotr.